

különszám
Szívhang
Szerelem ellen
nincs orvosság

Nancy Robards Thompson
Boldogság családi csomagolásban

Jules Bennett
Egy tökéletes karácsony

Cindy Kirk
Szeret, nem szeret, szívből, igazán...

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információátaró vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy helyszínnel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Nancy Robards Thompson, 2013 – HarperCollins Magyarország Kft., 2017
Eredeti címe: *A Celebration Christmas* (Harlequin, Special Edition)

• Magyarra fordította: Kiss Gábor

© Jules Bennett, 2014 – HarperCollins Magyarország Kft., 2017

Eredeti címe: *Dr. Daddy's Perfect Christmas* (Harlequin, Special Edition)

• Magyarra fordította: Szabó Júlia

© Cynthia Rutledge, 2013 – HarperCollins Magyarország Kft., 2017

Eredeti címe: *One Night with the Doctor* (Harlequin, Special Edition)

• Magyarra fordította: Kovács Ágnes

Nyomtatásban megjelent: a Szívhang különszám 57. számában, 2017
Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-448-237-6

• *Kép:* Harlequin Books S.A.

A borítón szereplő alkotás a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás alapján került felhasználásra.

A HARLEQUIN® és ™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a HarperCollins Magyarország Kft., 2017

• *A kiadó és a szerkesztőség címe:* 1122 Budapest, Városmajor u. 11.

• *Felelős kiadó:* dr. Bayer József

• *Főszerkesztő:* Vaskó Beatrix

• *Telefon:* +36-1-488-5569; *e-mail cím:* harpercollins@harpercollins.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:
www.harpercollins.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

Nancy Robards Thompson
**Boldogság családi
csomagolásban**

1. FEJEZET

Cullen Dunlevy még soha életében nem könyörgött senkinek. De most teljesen kétségbe volt esve.

– A háromszorosát fizetem magának, ha még két órát marad, Angie.

– Dunlevy doktor, a világ összes pénzével sem tudna rábírní erre. – A házvezetőnő szemrebbenés nélkül elment mellette, és elindult lefelé a lépcsőn. – Hívjon fel, ha már talált a számukra valami helyet!

Valami helyet? Ezek gyerekek, nem pedig gazdátlan háziállatok!

Cullen szemügyre vette a tízéves Megan Thomast. A kislány sápadt volt. Minden szín kiszaladt az arcából. Aztán a férfi tekintete a vendég fürdőszobára esett. Egyre több kék hab bugyogott ki a vécéből. Ez a csíny volt az utolsó csepp a pohárban. Angie ezért hívta fel Cullent a kórházban, és közölte vele, pontosan egy órája maradt, hogy hazajöjjön, mert akkor ő távozik.

Hát nincs Angie-ben semmi megértés? Tagadhatatlan, hogy nem könnyű ezekkel a gyerekekkel. Ám egy kis beleérzéssel mindenki láthatja, hogy a rosszkódásuk oka a gyász, a zavarodottság.

A gyerekek ugyanis autóbalesetben elveszítették a szüleiket. Az apjuk, Greg Thomas régi barátja volt Cullennak, aki még maga sem tette túl magát a veszteségen. Elképzelni sem tudta, hogy a gyerekek min mennek keresztül. Nincs többé otthonuk és családjuk.

Cullennak lelkiismeret-furdalása támadt. Ebben a nagy házban bőven lenne hely a gyerekeknek. De vajon ennyi elég? Nem érdemelnék meg, hogy apjuk és anyjuk legyen? Ő maga a Celebration Memorial Kórházzal élt házasságban. A gyereknevelésről fogalma sem volt.

Csak nehezen fojtott vissza egy cifra káromkodást. Talán nem alkalmas rá, hogy a barátaik gyerekeinél betöltse az apaszerepet, de legalább tiszteletben kell tartania Greg és a felesége, Rosa emlékét. A gyerekek nála maradhatnak, míg igazi családot nem talál nekik, ahol mind a négyüket befogadják.

Addig meg kell győznie Angie-t, hogy még ne menjen haza.

A gyerekek öt és tíz év közöttiek. Más szóval Angie-nek nem kell cumisüveget melegítenie vagy pelenkát cserélnie. Mindössze ki kell bírnia még körülbelül egy órán át. Csak míg a bébiszitterrel lefolytatja az interjút. Lily Palmer legalább beleegyezett, hogy előrehozzák a megbeszélést délután egy órára.

– Sajnálom, Cullen bácsi – mondta Megan könnyekkel a szemében. – Mondtam George-nak, hogy a varázsital nem szabad a vécébe önteni.

A kilencéves George volt Megan után a második legidősebb a testvérek között. Pillanatnyilag a távollétével tüntetett, ami határozottan gyanús volt.

– Varázsital? – kérdezte Cullen.

– Igen – felelte a kislány. – Úgy csináltunk, mintha a fürdőszoba lenne a laboratóriumunk.

Cullen próbálta felidézni, Angie hol őrzi azokat a tisztítószereket, amelyekből mérges gázok keletkezhetnek – például klór és ammónia.

– Igen, ez viccesen hangzik – mondta. – De meglehetősen veszélyes lehet, tehát vigyáznotok kell. Mit kotyvasztottatok össze, amiből ez lett?

A kislány sorolni kezdte az összetevőket. Ekkor Angie a földszintről felkiáltott:

– Vízontlátásra, dr. Dunlevy. Most elmegyek.

– Angie, kérem, várjon! – Cullen a kislányra nézett. – Most elnézést kell kérnem Angie-től. A varázsitalról később még beszélünk. Addig nem csináltok további kísérleteket, megértted? Gondoskods róla, hogy az öcséd és a húgaid tartsák magukat ehhez? Bízom benned, oké?

Megan bólintott, és letörölte a könnyeit. Cullen összeborzolta a haját, hogy megmutassa, nem haragszik igazán.

Egyszerűen csak túlságosan leterhelt. De amikor Megan három nappal ezelőtt jelentkezett nála, nem volt más választása: magához kellett vennie a gyerekeket.

Hat hónappal ezelőtt, Greg és Rosa temetése után úgy tűnt, hogy a gyerekeket sikerült elhelyezni. Egy csodálatos házaspárhoz költöztek. Dan és Carla Greg meg Rosa barátai voltak. Magukhoz akarták venni a gyerekeket – mind a négyet. De aztán Carla beteg lett. Gyógyíthatatlan beteg.

És Cullen Megan szüleinek temetésén tett a kislánynak egy ígéretet. Azt mondta, hogy hívja fel, ha szüksége van valamire – mindegy mire.

Akkoriban abból indult ki, hogy a „mindegy mi” pénz lesz, esetleg egy jó tanács. Soha eszébe nem jutott volna, hogy Megan arra kéri, vegye magához őt meg a testvéreit.

De felhívta, és Cullen elhatározta, hogy tartja a szavát. Addig, amíg a gyerekek új nevelőszülőket nem találnak, akik befogadják őket – lehetőleg mind a négyüket.

Cullen nagy lélegzetet vett, és a konyhába sietett, hogy rábeszélje Angie-t a maradásra. Legalább addig, amíg beszél Lilyvel.

– Angie, kérem, kisegítene még ma? Kétségbeejtő helyzetben vagyok. Szükségem van magára. Csak az interjú idejére, és hogy mindent megmutasson a bébiszitternek. Aztán elmehet.

Amikor Cullen annak idején megkérte Angie-t, hogy vigyázzon a gyerekekre, az asszony részletesen kifejtette, mennyi munkája van. A Celebration Memorial számos orvosának és szakdolgozójának ő takarította a házat vagy a lakását. A gyerekvigyázásra csak azért vállalkozott, mert Cullen volt a legelső ügyfele.

– Kérem, Angie! Maradjon!

Az idős asszony feszültnek tűnt. Most felsóhajtott, és elkínzott pillantást vetett az orvosra. Valakinek vigyáznia kell a gyerekekre. Mert ha csak úgy „magukban játszanak”, az kék habbal végződik a végében. Ezt Cullen megtanulta az elmúlt három napban.

– Kész csoda, hogy még nem gyújtották fel a házat – jegyezte meg Angie.

– Csak addig, amíg beszélek Lily Palmerrel... Legfeljebb egy óráról van szó. Aztán elmehet, ígérem.

Bele se mert gondolni, mihez kezd, ha Lilyvel nem jön össze a dolog, vagy ha a lány nem tud azonnal kezdeni.

Mielőtt Angie válaszolhatott volna, megszólalt Cullen mobilja. Nem ismerte a számot. Fel kell vennie.

– Kérem, Angie!

Megkönnyebbülten látta, hogy az asszony csüggedten felsóhajt, és leteszi a ridiküljét az egyik konyhaszékre.

– Telefonálnom kell. Egyszerűen csak játsszon valamit a gyerekekkel. Kérem! És köszönöm szépen. – Aztán a férfi beleszólt a telefonba: – Cullen Dunlevy.

– Helló, doki! Itt Max Cabot. Van egy kis ideje?

Max építési vállalkozó volt, aki a kórházhoz tervezett új szárny, a gyerekklinika építését irányította.

Valahol a házban becsapódott egy ajtó. Cullen hallotta, ahogy a gyerekek sivalkodnak és nevetnek. Franklin, a kutya, aki a gyerekekkel együtt beköltözött Cullenhoz, vadul ugatott.

– Várj egy kicsit, Max! – Cullen elfedte a kezével a telefont. – Hé, nem lehetne egy kicsit csöndesebben? Telefonálok.

A lárma elnyomta a szavait. Amikor a gyerekek a házban rohantak, úgy hallatszott, mintha egy csorda vadbivaly vágatna. Megrázta a fejét.

– Max, majd visszahívlak, most nem alkalmas. Egyébként is minden pillanatban látogatót várok.

– Semmi gond – felelte Max. – Ha odahaza vagy, elviszek neked gyorsan néhány iratot.

Mielőtt Cullen válaszolhatott volna, Angie hangja túlharsogta a gyerekek kiabálását és a kutya csaholását.

– Mész innen, te ocsmány dög! – Utálkozó, dühös hangot hallatott. – Mi ez a mocskok? Tartsátok távol tőlem a kutyát, különben saját kezűleg hajítom ki!

Az ég szerelmére, mi az már megint?

A kutya már nem ugatott, hanem morgott. Az egyik gyerek sírni kezdett, miközben Angie folytatta dühös kirohanását.

Le kell csillapítania a kedélyeket, gondolta Cullen.

– Rendben van, Max, akkor viszlát!

Befejezte a beszélgetést, és a konyhába sietett.

– Mi történt? – kérdezte. – Mi ez a lárma?

Angie-nek egy nedves konyharuha volt a kezében, és a nadrágján lévő barna foltot törölgette. A kutya, egy bozontos, fekete állat, még mindig morgott az asszonyra, mintha meg kellene védenie magát vagy a gyerekeket. Hannah, négyük közül a legfiatalabb, keservesen sírt.

– Nem dobhatod ki! Mert akkor elmegy, akárcsak a mama.

Bridget, a sorban a harmadik, átölelte a hógát, és magához szorította.

– Ne félj, Hannah! Nem hagyom, hogy ezt tegye Franklinnel.

Angie dühösen nézett Cullenra.

– Ez nem tartozik a munkámhoz – jelentette ki, és egy széles mozdulatot tett. – Ez a kutya a mocskos mancsaival tönkretette az új nadrágomat, és a frissen felmosott padlót megint összekoszolta. De ezt magának kell feltakarítania, Dunlevy doktor. Mert én ezennel felmondok. Ennyi volt.

Felkapta a ridiküljét, és az ajtóhoz sietett.

– Remek! Örülök, hogy elmegy – mondta George megvetően.

Az ég szerelmére!

– Angie, kérem, várjon! Küldje el a nadrág számláját! Megtérítem a kárát.

Az asszony a válla felett Cullenra pillantott.

– Kilencvenöt dollárba került. A pénzt az utolsó csekkel együtt juttassa el a címemre!

Angie kinyitotta az ajtót, és majdnem összeütközött egy csinos, szőke lánnyal, aki mosolyogva állt előtte.

Lily Palmer? Biztosan ő az.

Elég volt egyetlen pillantást vetnie a ragyogó zöld szempárra, a mosolygó szájra és a gödröcskékre az arcán, hogy Cullen tudja, ő az igazi. Úgy nézett ki, akár egy angyal!

A veszekedő gyerekek lármája kihallatszott a házból. A férfi arra gondolt, hogy a beszélgetést az ajtó előtt fogja lefolytatni az angyallal. Csak akkor invitálja be, ha a lány megesküszik mindenre, ami szent, hogy egész decemberben neki fog dolgozni mint bébiszitter.

Isten, kérlek, segíts, hogy a gyerekek ne riasszák el!

– Helló! – mondta a lány.

A mosolya nem halványodott el a lárma hallatán. Láthatóan a dühtől lihegő Angie sem ijesztette meg.

– Lily Palmernek hívnak. Dr. Cullen Dunlevyt keresem. Bébiszitter vagyok, és a bemutatkozó beszélgetésre jöttem.

– Én vagyok Cullen Dunlevy.

A férfinak feltűnt, hogy Lily szeme nemcsak egyszerűen zöld, hanem aranyos pöttyök vannak benne. Telt ajka egyszerűen... elragadó. Egy pillanatig nem vágyott semmi másra, mint megkóstolni ezt a száját. Gyorsan összeszedte magát.

Elvégre ez itt nem egy rapid randi.

Szüksége van a lánynak.

Hogy vigyázzon a gyerekekre.

Angie gúnyosan felnevetett.

– Csak egyet mondok magának, Lily Palmer. Meneküljön, ki merre lát!

Lily szemügyre vette az ijesztően vonzó férfit, aki ajtót nyitott. Aztán a szemlátomást feldúlt, idősebb asszonyra pillantott. Az új ajtó, sarkon fordult, és sietve távozott.

– Rosszkor jöttem? – kérdezte Lily.

A félig nyitott ajtón át hallotta a kutyaugatást és a gyerekhangokat. Mögötte az asszony beindította agyoncsicsázott terepjárójának motorját, ami átmenetileg túlharsogta a házból jövő hangzavart.

Dr. Dunlevy büntudatosan elmosolyodott, az arcán feltűnt egy gödröcske. Zöldebarna szemében szinte kisfiús báj csillogott. Most akkor barna vagy zöld? Lily ellenállt a késztetésnek, hogy még jobban megbámulja.

– Őszintén szólva jobb időpontban aligha jöhetett volna. Mindezt nagyon sajnálom. – Cullen gyámoltalanul körbemutatott. – Csak hogy tudja, Angie a házvezetőnőm volt. Lényeges körülmény az, hogy csak „volt”. Épp most mondott fel. Remélem, hogy ez nem ijeszti el.

– Nem – felelte Lily. – A főiskola alatt másodikosokat tanítottam. Egykönnyen nem ijedek meg, elhiheti.

Ha nem kellene annyira ez a munka, akkor talán bevallaná, hogy Angie menekülésszerű távozása azért egy kicsit nyugtalanítja. Ám a magániskola, ahol tanít, decemberben bezár. Egy hónapig munka nélkül, szabadon élni nem rossz dolog, ha valaki megengedheti magának. Ám ha valakinek pénzre van szüksége, a fizetés nélküli szabadság komoly problémát jelent.

– Menjünk be! – javasolta Cullen. – Rá kell nézнем a gyerekekre. Akkor nyomban meg is ismerkedhetnek egymással.

A barátnője, Kate elmesélte Lilynek az egész szomorú történetet. Először a gyerekek szülei haltak meg autóbalesetben, aztán annak a házaspárnak, aki adoptálni akarta őket, az utolsó percben fel kellett adnia a tervét. Dr. Dunlevy kitárta az ajtót, és intett Lilynek, hogy kerüljön beljebb. Sokkal fiatalabb volt annál, mint ahogy a lány elképzelte a Celebration Memorial Kórház orvos igazgatóját.

Miközben kibogozta a sálját, kihasználta az alkalmat, és körülnézett. Kellemes ház. Az előszobából be lehetett látni a nappaliba. Az ő ízléséhez képest talán egy kicsit hűvös és szigorú, de szépen berendezett. A magas mennyezet, a fehér falak a modern festményekkel, a sötét márványpadló és a világos bőrkárpék gondoskodtak róla, hogy a helyiség még tágasabbnak tűnjön.

Lily a szeme sarkából észrevett egy sötét hajú kislányt, aki nem lehetett több négy-öt évesnél. A kicsi a sarokban kuporgott a kanapé mellett. Magához ölelt egy nagy, fekete és vizes kutyát. Az állat lihegve ült ott, és tűrte, hogy a gyerek hozzábújjon.

Lily megfogta Cullen karját, és fejével a kislány felé biccentett.

– Ő Hannah – mondta a férfi, és a gyerekekre nézett. – Mi az, Hannah? Minden rendben?

A kislány nem felelt, de még erősebben kapaszkodott a kutyába.

– Hannah, kérlek, idejönnél? – Látszott a férfin, hogy erősen igyekszik mosolyogni. – Szeretném, ha megismerkednél valakivel.

A gyerek csak megrázta a fejét, aztán a kutya bundájába rejtette az arcát. Dr. Dunlevy Lilyre nézett, és idegesen vállat vont. Kimerültnek tűnt. Lily odament a kislányhoz.

– Szia, Hannah! Lily vagyok. Amikor annyi idős voltam, mint te, nekem is volt egy kutyám, és nagyon hasonlított a tiédhez. Scoutnak hívták. Neki mi a neve?

Hannah néma maradt. Lily leült a kanapéra, egészen közel a gyerekekhez és az ebhez. Kinyújtotta a kezét, és hagyta, hogy a kutya megszagolja. Az állat rövid habozás után megnyalta. Lily ezt beleegyezésnek vette, és megvakargatta a füle tövét.

– Jó kutya vagy, ugye? – duruzsolta.

Az eb egy kicsit büdös volt, de láthatóan jó természetű.

– Franklinnek hívják – mondta halkán a kislány. – Megvéded Angie-től? Angie azt mondta, hogy kidobja Franklint. Azt akarja, hogy elmenjen. Akárcsak a mamám.

Lily úgy érezte, mindjárt megszakad a szíve. Aggodalmas pillantást vetett Cullenra, aki a homlokát ráncolta, és megrázta a fejét.

– Biztosan nem gondolta komolyan – mondta a férfi. – Angie csak dühös volt, mert Franklin összepiszkolta az új nadrágját. Nem hagyjuk, hogy bármi is történjen a kutyáddal. Ezt megígérem.

– Nem szeretem Angie-t. – Hannah most már sírt. – Gonosz.

– Ó, kicsim, kérlek, ne sírj! – Lily megkockáztatta, hogy kinyújtja a kezét, és kisimította a gyerek könnyes arcából egy sötét fűrtöt. Hannah ezúttal nem húzódott el. – Hallottad, mit mondott dr. Dunlevy, ugye? Megígérte, hogy senki sem kergeti el Franklint. Aki megpróbálja, annak velem gyűlik meg a baja!

Lily tudta, nem kellene egy olyan férfi nevében beszélnie, aki még be sem mutatkozott neki.

És egyébként sem biztos, hogy ő itt marad, és megvédheti a gyereket. De szegény kislány teljesen kikészült. Elveszítette a szüleit és az örökbe fogadó családját. Most meg attól fél, hogy a kuttyájától is meg kell válnia. Össze van zavarodva, és halálra rémült. Engedéllyel vagy anélkül, állás ide vagy oda, kötelességének érezte, hogy megnyugtassa a kislányt.

A kutya ismét megnyalta Lily kezét.

– Franklin azt mondja, hogy szeret téged – szólalt meg Hannah, és könnyes szempillája alól óvatos pillantást vetett Lilyre.

– Én is szeretem őt.

Lily Hannah-ra mosolygott. Ebben a pillanatban gyerekhangokat hallott a szomszédos helyiségből.

– A többiek a hátsó nappaliban vannak – mondta dr. Dunlevy. – Szeretném, ha őket is megismerné.

– Hannah, velem jössz, és bemutatod a fiú- és a lánytestvéreidet?

A kislány megrázta a fejét.

– Csak egy fiútestvérem van. Egy bátyám és két nővérem.

– Köszönöm a felvilágosítást – felelte Lily. – Másrészt azt hiszem, hogy Franklinnek most szüksége van rád. Dr. Dunlevy majd megismertet a többiekkel. De örülök, hogy találkoztunk. Remélem, még viszontlátjuk egymást.

Hannah nem felelt. A kutya hátára hajtotta a fejét. Amikor Lily megfordult, és követte dr. Dunlevyt a konyhába, hallotta, hogy a hátsó ajtó becsapódik. Csönd lett a házban. A gyerekek bizonyára kimentek.

Mivel a férfi szemlátomást nem aggódott emiatt, Lily kihasználta az alkalmat, hogy körülnézzen a konyhában is. A nemesacél meg a világos gránit dominált, és a konyha is ugyanolyan elegánsnak és élettelennek tűnt, mint az előszoba vagy a nappali. Aztán megpillantotta a hat főzőhelyes és duplasütős tűzhelyet, s elöntötte az irigység. Hányszor beszélgettek a nagyanyjával arról, milyen jó is az, ha egy konyhában két sütő van! Ez volt az álmuk. Általában ilyen csak a tévében látni, amikor különböző álomkonyhákat mutatnak be.

– Klassz konyha – mondta Lily, és végighúzta a kezét a munkalapon. – Gyakran főz?

– Én? – Dr. Dunlevy nevetett. – Nem. A hűtőt és a kávéfőzőt leszámítva én itt még semmihez hozzá sem nyúltam.

Lily elfojtott egy sóhajt. A férfi bizonyára látta rajta, mennyire irigyli, mert megkérdezte:

– És maga főz?

– Igen. Mondhatni, hogy a főzés a hobbim.

Cullen csípőre tett kézzel állt ott, a fejét oldalt biccentette, és alaposan szemügyre vette a lányt.

– Itt bármikor főzhetne nekem – mondta végül.

A javaslat hallatán Lily gyomra bukfencezett egyet. Csak remélni merte, hogy az arca nem árulta el az érzelmeit.

– Már nem is emlékszem rá, mikor ettem utoljára házi készítésű ételt.

Vagy úgy! Hát persze!

Ez a magyarázat a váratlan kijelentésre. De a férfi nem azért hívta ide, hogy főzzön neki. Természetesen nem. Ennek ellenére Lily egy másodpercre elképzelte, milyen lenne egy ilyen konyhában egy ilyen vonzó pasinak valami finomat varázsolni az asztalára. A gondolat egyszerre tűnt hihetetlenül csábítónak és teljesen bizarrnak.

– Amióta a gyerekek itt vannak, rengeteg pizzát és házhoz szállított kaját pusztítottunk el. Előtte többnyire a kórházban ettem.

Lilynek pislognia kellett, hogy elhessegesse a gyertyafényes vacsora nevetséges képét. Atyaég, elvégre ő csak a férfi alkalmazottja – sőt egyelőre még az sem! Dr. Dunlevy még nem ajánlotta fel neki az állást. Nem szabad megfélemlenie a szerepéről. Tagadhatatlan, hogy vonzó férfi. Na és? Barátságos a mosolya, és szép a szeme? Mit számít? Ha itt fog dolgozni, kizárólag a gyerekekre szabad koncentrálnia.

Követte a férfit a konyhából a második nappaliba. A barátságos fapadlóval ez a helyiség egy kicsit

meghittebbnek hatott. A két bőr klubfotellel szemben kárpitozott kanapé állt. Közöttük a súlyos, fából készült dohányzóasztal. A jobb oldali falon, a kandalló fölött egy hatalmas sík képernyős tévé függött. Az ablakok a rendezett, bekerített kertre néztek, ahol most három gyerek játszott.

– Beszéljessünk pár percet, amíg Megan, George és Bridget odakint vannak! Aztán bemutatom őket magának.

Lily figyelte, ahogy a három gyerek a kertben szaladgál. Szemlátomást fogócskáztak. Pillanatnyilag legalább nem tűntek szomorúnak. Ennek ellenére rettenetesen sajnálta őket. Ő sem volt sokkal idősebb, amikor a szülei autóbalesetben életüket veszítették. Szerencsére az anyai nagymama magához vette, és felnevelte. Legalább ők ott voltak egymásnak egészen addig, míg a nagymama meg nem halt. Aminek lassan már két esztendeje.

Lily mellette mindig biztonságban érezte magát, mert tudta, hogy szeretik és elfogadják. Dr. Dunlevy nyilvánvalóan a szívében viseli a gyerekek sorsát. Lilynek azonban folyton az járt az eszébe, mi mindenben ment keresztül ez a négy gyerek.

Leült a kanapéra, dr. Dunlevy helyet foglalt vele szemben a fotelben. A karfára könyökölt, összeillesztette az ujjai hegyét, egy pillanatig a lányt nézte, mintha először rendezni akarná a gondolatait.

Végül megszólalt:

– Lily Palmer, örülök, hogy nem lehet olyan könnyen elijeszteni. Kérem, mondja azt, hogy ráadásul egy fenomén, aki uralni tudja ezt a káoszt!

A lány megfeszítette a vállát, és nem igazán tudta, mit válaszoljon erre.

A férfi nevetett.

– De ha nem is fenomén, a legmelegebb szavakkal ajánlották nekem.

– Ezt örömmel hallom. – Lily felemelte a kezét. – De itt van nálam az életrajzom is.

Kihalászott a vállra akasztható táskájából egy dossziét, és kivette belőle az életrajzát, valamint az ajánlásokat. Cullen gyorsan átfutotta őket.

– Dolgozott már bébiszitterként?

– Tulajdonképpen nem, de mint már említettem, általános iskolai tanítónő vagyok.

– Ez feltehetően olyan, mintha valaki egy csomó gyerek bébiszittere lenne.

Lily bólintott.

– Többé-kevésbé.

Cullen hirtelen letette az iratokat.

– Mihez kezdene négy eleven gyerekkel?

– Természetesen gondoskodnék róla, hogy elfoglalják magukat. De először is megbeszelném magával, milyen elvárásai vannak.

Cullen bólintott, és megdörzsölte a halántékát.

– Örülök, hogy ezt mondja, de semmit sem fogok előírni magának. Ez a négy gyerek meglehetősen fárasztó, de valójában kedvesek. Az apjuk a legjobb barátom volt. A szüleik halála óta valahogy kezelhetetlenek. Miattuk mondtam fel a házvezetőnőm.

– Őszinte részvétem. Már úgy értem, hogy a barátja miatt.

Cullen természetesen tisztában van vele, hogy érti. Elvégre nem gondolhatta, hogy ő a házvezetőnője elvesztése miatt sajnálkozik.

Vagy mégis?

Ó, nem! Lily érezte, hogy lángba borul az arca. Miért lett hirtelen ilyen ideges?

Egy kínos pillanatig a szavak ott vibráltak a levegőben.

– Köszönöm. A gyerekek, úgy tűnik, tulajdonképpen egész jól átvészelték. Ennek ellenére komoly kihívást jelentenek. Őszinte akarok lenni magához, mielőtt maga is cserben hagy, mint Angie.

Lily összehúzta a szemét.

– Ezt meg hogy érti, dr. Dunlevy?

– Kérem, szólítson Cullennak! És jobb szeretném, ha tegeződnenk. Feltéve, ha nincs kifogása ellene.